Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

23. studenoga 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Sloboda poslovnog nastana – Izravno oporezivanje – Porez na dobit – Direktiva 90/434/EEZ – Članak 10. stavak 2. – Prijenos imovine – Stalna nerezidentna poslovna jedinica prenesena, u okviru postupka prijenosa imovine, na društvo preuzimatelja koje je također nerezidentno – Pravo države članice prenesenog društva da oporezuje dobit ili kapitalne dobitke te poslovne jedinice koji su proizašli iz prijenosa imovine – Nacionalno zakonodavstvo kojim se određuje trenutačno oporezivanje dobiti ili kapitalnih dobitaka u godini prijenosa – Naplata dugovanog poreza kao prihoda u poslovnoj godini u kojoj je proveden postupak prijenosa imovine”

U predmetu C-292/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Helsingin hallinto-oikeus (Upravni sud u Helsinkiju, Finska), odlukom od 20. svibnja 2016., koju je Sud zaprimio 25. svibnja 2016., u postupku koji je pokrenuo

A Oy

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, C. G. Fernlund (izvjestitelj), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev i E. Regan, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 8. lipnja 2017.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za A Oy, T. Torkkel,

– za finsku vladu, S. Hartikainen, u svojstvu agenta,

– za njemačku vladu, T. Henze, u svojstvu agenta,

– za švedsku vladu, A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, U. Persson i N. Otte Widgren, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, W. Roels i I. Koskinen, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 13. srpnja 2017.,

* Jezik postupka: finski

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 49. UFEU-a i članka 10. stavka 2. Direktive Vijeća 90/434/EEZ od 23. srpnja 1990. o zajedničkom sustavu oporezivanja koji se primjenjuje na spajanja, podjele, prijenose imovine i zamjenu dionica društava različitih država članica (SL 1990., L 225., str. 1.; u daljnjem tekstu: Direktiva o spajanjima) [neslužbeni prijevod].

2 Zahtjev je podnesen u okviru postupka koji je A Oy, društvo osnovano na temelju finskog prava, pokrenulo pred Helsingin hallinto-oikeus (Upravni sud u Helsinkiju, Finska) povodom trenutačnog oporezivanja kapitalnih dobitaka stalne nerezidentne poslovne jedinice tog društva, koji su nastali prilikom prijenosa te poslovne jedinice na društvo, također nerezidentno, u okviru postupka prijenosa imovine i naplate dugovanog poreza kao prihoda u poslovnoj godini u kojoj je proveden taj postupak.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Na temelju članka 2. točke (c) Direktive o spajanjima:

„Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

[…]

(c) ‚prijenos imovine' znači postupak u kojem društvo, bez da se gasi, prenosi sve, jednu ili više gospodarskih cjelina drugom društvu u zamjenu za prijenos vrijednosnih papira koji predstavljaju udjele u kapitalu društva preuzimatelja;

[…]"

4 Člankom 10. stavkom 2. te direktive predviđeno je:

„[…] [K]ada država članica prenesenog društva primjenjuje sustav oporezivanja dobiti u cijelom svijetu, odnosna država članica ima pravo na oporezivanje ukupne dobiti ili kapitalnih dobitaka stalne poslovne jedinice koji proizlaze iz spajanja, podjele ili prijenosa imovine pod uvjetom da daje olakšicu za porez koji bi, da nema odredaba ove direktive, bio obračunan na tu dobit ili kapitalne dobitke u državi članici stalne poslovne jedinice, na isti način i u istom iznosu kao da je predmetni porez zaista obračunan i plaćen." [neslužbeni prijevod]

Finsko pravo

5 Na temelju članka 9. stavka 1. prvog podstavka tuloverolaki (Zakon o porezu na dohodak), porezni obveznici poreza na dohodak su fizička ili pravna osoba, interesna ili nasljednička zajednica s domicilom u Finskoj, i to u pogledu dohotka primljenog u Finskoj ili inozemstvu (neograničena porezna obveza).

6 Direktiva o spajanjima prenesena je u finsko pravo s laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain muuttamisesta (1733/1995) (Zakon o izmjenama Zakona o oporezivanju dohodaka od gospodarskih djelatnosti (1733/1995)) od 29. prosinca 1995., koji je stupio na snagu 1. siječnja 1996.

7 Članak 52.e treći stavak elinkeinotulon verottamisesta annettu laki (Zakon o oporezivanju dohodaka od gospodarskih djelatnosti), kako je dakle izmijenjen (u daljnjem tekstu: EVL), određuje:

„Ako se prenesena imovina i obveze pripisuju stalnoj poslovnoj jedinici tuzemne pravne osobe u drugoj državi članici Europske unije, prodajna cijena koja bi se vjerojatno postigla za imovinu i rezerviranja koja su bila odbijena prilikom oporezivanja stalne poslovne jedinice uključuju se u oporezivi prihod prenesenog društva. Od poreza koji se u Finskoj plaća na taj prihod odbija se porez koji bi se na isti prihod platio u državi stalne poslovne jedinice kad se odredbe [Direktive o spajanjima] iz članka 52. ne bi primjenjivale."

8 Iz obrazloženja nacrta zakona na temelju kojeg je donesen zakon o izmjeni Zakona o oporezivanju prihoda od gospodarskih djelatnosti proizlazi da se članak 52.e treći stavak EVL-a, kojim se u finsko pravo prenosi iznimka iz članka 10. stavka 2. Direktive o spajanjima, odnosi na situaciju u kojoj zbog prijenosa imovine stalne nerezidentne poslovne jedinice na društvo koje je također nerezidentno, ta imovina više nije dio finskog poreznog suvereniteta. U takvom slučaju su tržišna vrijednost prenesene imovine kao i rezerviranja koja su prethodno bila odbijena prilikom oporezivanja te stalne poslovne jedinice u Finskoj dio oporezivog prihoda potonje u poslovnoj godini u kojoj je bio proveden postupak. Porez koji treba platiti u Finskoj na prihode koji će se realizirati smanjuje se za porez koji bi se u državi članici navedene stalne poslovne jedinice platio kad se ta direktiva ne bi primjenjivala.

Glavni postupak i prethodna pitanja

9 Društvo A je 2006., u okviru postupka prijenosa imovine, na austrijsko društvo prenijelo stalnu poslovnu jedinicu koja se nalazi u Austriji te zauzvrat steklo dionice tog društva. Na temelju članka 52.e trećeg stavka EVL-a, društvu A bilo je naloženo plaćanje poreza na kapitalne dobitke proizašle iz tog postupka na temelju poslovne godine 2006. te je porez naplaćen kao prihod u istoj poslovnoj godini.

10 Društvo A podnijelo je pri Verotuksen oikaisulautakunta (Tijelo za porezne žalbe, Finska) zahtjev za ispravak. Budući da je taj zahtjev bio odbijen, A je pokrenuo postupak pred Helsingin hallinto-oikeus (Upravni sud u Helsinkiju, Finska), navodeći da je zakonodavstvo iz glavnog postupka povrijedilo slobodu poslovnog nastana jer bi u usporedivoj tuzemnoj situaciji do oporezivanja došlo tek u trenutku realizacije kapitalnih dobitaka, odnosno prilikom prodaje prenesene imovine.

11 Sud koji je uputio zahtjev navodi da se, prema **Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Tijelo za zaštitu prava primatelja poreznih rješenja, Finska)**, članak 52.e treći stavak EVL-a ne može smatrati protivnim pravilima i načelima prava Unije jer je cilj te odredbe prenijeti u finsko pravo članak 10. stavak 2. Direktive o spajanjima.

12 Taj sud ipak primjećuje da, iako potonja odredba omogućuje oporezivanje kapitalnih dobitaka u situaciji poput one u glavnom postupku, njome nije preciziran trenutak u kojem dolazi do oporezivanja.

13 Navedeni sud se dakle pita čini li zakonodavstvo iz glavnog postupka ograničenje slobode poslovnog nastana time što propisuje oporezivanje kapitalnih dobitaka u okviru poslovne godine u kojoj je proveden postupak prijenosa imovine, dok se u usporedivoj tuzemnoj situaciji oporezivanje provodi tek u trenutku ostvarenja prihoda, odnosno prilikom prodaje imovine. Ako je tomu tako, taj sud pita može li se navedeno zakonodavstvo opravdati važnim razlogom u općem interesu koji se odnosi na diobu ovlasti za oporezivanje između država članica i, u slučaju potvrdnog odgovora, je li ono proporcionalno tom cilju.

14 U tim je okolnostima Helsingin hallinto-oikeus (Upravni sud u Helsinkiju) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Protivi li se članku 49. UFEU-a finski propis u skladu s kojim se, u situaciji u kojoj tuzemno društvo prilikom prijenosa imovine raspolaže imovinom stalne poslovne jedinice u drugoj državi članici Europske unije u korist društva sa sjedištem u toj državi članici u zamjenu za nove udjele, prijenos imovine oporezuje odmah u godini prijenosa, dok u usporedivoj tuzemnoj situaciji do oporezivanja dolazi tek u trenutku njegova ostvarenja?

2. Je li riječ o izravnoj ili neizravnoj diskriminaciji ako Finska oporezuje odmah u godini prijenosa djelatnosti, prije ostvarenja prihoda, a u tuzemnoj situaciji oporezuje tek u trenutku ostvarenja dobiti?

3. Ako su odgovori na prvo i drugo pitanje potvrdni, može li se onda ograničenje slobode poslovnog nastana opravdati važnim razlogom u općem interesu ili očuvanjem nacionalnih ovlasti oporezivanja? Je li zabranjeno ograničenje u skladu s načelom proporcionalnosti?”

O prethodnim pitanjima

15 Svojim prethodnim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev pita, u biti, treba li članak 49. UFEU-a tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis poput onog u glavnom postupku koji, u slučaju u kojem rezidentno društvo prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, predviđa, s jedne strane, trenutačno oporezivanje kapitalnih dobitaka proizašlih iz tog postupka i, s druge strane, ne dopušta odgođenu naplatu dugovanog poreza, dok se u usporedivoj tuzemnoj situaciji takvi dobitci oporezuju tek prilikom prodaje prenesene imovine.

16 Kao prvo valja navesti, s jedne strane, da je nesporno da postupak iz glavnog postupka, kojim je A prenio nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, čini prijenos imovine u smislu članka 2. točke (c) Direktive o spajanjima. S druge strane, nije sporno da oporezivanje kapitalnih dobitaka te stalne poslovne jedinice proizašlih iz tog postupka spada u članak 10. stavak 2. te direktive.

17 Iz članka 10. stavka 2. Direktive o spajanjima proizlazi da, kada imovina koja se prenosi prilikom spajanja, podjele, djelomične podjele ili prijenosa imovine obuhvaća stalnu poslovnu jedinicu prenesenog društva, a koja se nalazi u državi članici koja nije država članica tog društva, država članica prenesenog društva prilikom primjene sustava oporezivanja dobiti u cijelom svijetu ima pravo na oporezivanje dobiti ili kapitalnih dobitaka te stalne poslovne jedinice koji proizlaze iz tog postupka pod uvjetom da daje olakšicu za porez koji bi, da nema odredaba te direktive, bio obračunan na tu dobit ili kapitalne dobitke u državi članici navedene stalne poslovne jedinice na isti način i u istom iznosu kao da je predmetni porez doista obračunan i plaćen.

18 Dakle, ta odredba ovlašćuje državu članicu prenesenog društva na oporezivanje dobiti ili kapitalnih dobitaka koji proizlaze iz postupka spajanja, podjele ili unosa imovine ako ta država članica poštuje uvjete predviđene u navedenoj odredbi.

19 U predmetnom slučaju iz spisa kojim raspolaže Sud proizlazi da se, na temelju zakonodavstva iz glavnog postupka, s jedne strane, kapitalni dobitci stalne nerezidentne poslovne jedinice rezidentnog društva oporezuju prilikom prijenosa te stalne poslovne jedinice, u okviru postupka prijenosa imovine, na društvo koje je također nerezidentno. Od dugovanog poreza odbija se porez koji bi, uslijed nepostojanja odredaba Direktive o spajanjima, bio određen za te kapitalne dobitke u državi članici u kojoj se nalazi ta stalna poslovna jedinica. S druge strane, taj porez naplaćuje se kao prihod u poslovnoj godini u kojoj se provodi takav postupak.

20 Propisavši oporezivanje takvih kapitalnih dobitaka omogućavanjem odbitka poreza kojem bi, uslijed nepostojanja odredaba te direktive, ti odbici bili podvrgnuti u državi članici u kojoj se nalazi stalna poslovna jedinica, to zakonodavstvo samo provodi mogućnost koja je državama članicama otvorena u članku 10. stavku 2. navedene direktive.

21 Nasuprot tomu, ni taj članak 10. stavak 2. ni bilo koji drugi članak Direktive o spajanjima ne sadržava odredbe koje se odnose na trenutak u kojem mora doći do naplate dugovanog poreza.

22 Na državama članicama je stoga da, poštujući pravo Unije, donesu takve odredbe.

23 U tom pogledu, iz sudske prakse Suda proizlazi da postupci iz Direktive o spajanjima čine poseban način izvršavanja slobode poslovnog nastana koji je važan za pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta i stoga spadaju u gospodarske aktivnosti u odnosu na koje su države članice dužne poštovati tu slobodu (vidjeti, u tom smislu, presudu od 8. ožujka 2017., Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

24 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, člankom 49. UFEU-a propisuje se ukidanje ograničenja slobode poslovnog nastana. Premda odredbe Ugovora o FEU-u koje se odnose na slobodu poslovnog nastana prema svojem tekstu imaju za cilj osigurati povlasticu nacionalnog tretmana u državi članici primateljici, one se također protive tomu da država članica podrijetla postavlja prepreke svojim državljanima ili trgovačkom društvu koje je osnovano u skladu s njezinim zakonima u pogledu uspostavljanja poslovnog nastana u drugoj državi članici (presuda od 8. ožujka 2017., Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2011:177, t. 58. i navedena sudska praksa).

25 Kao ograničenja slobode poslovnog nastana treba smatrati sve mjere koje zabranjuju ostvarivanje te slobode ili ga ometaju ili čine manje privlačnim (presuda od 8. ožujka 2017., Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2011:177, t. 59. i navedena sudska praksa).

26 U predmetnom slučaju iz spisa kojim raspolaže Sud proizlazi da isključivo u slučaju kad rezidentno društvo prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, zakonodavstvo iz glavnog postupka predviđa trenutačno oporezivanje kapitalnih dobitaka i naplatu dugovanog poreza kao prihoda u poslovnoj godini u kojoj je taj postupak proveden.

27 Takva razlika u postupanju može odvratiti društva sa sjedištem u Finskoj od toga da obavljaju gospodarsku djelatnost u drugoj državi članici preko stalne poslovne jedinice i stoga čini prepreku slobodi poslovnog nastana.

28 To ograničenje dopušteno je samo ako se odnosi na situacije koje nisu objektivno usporedive ili ako je opravdano nekim važnim razlogom u općem interesu koji priznaje pravo Unije. Pod tom pretpostavkom, potrebno je još i da je to ograničenje prikladno za osiguranje ostvarenja predmetnog cilja i da ne nadilazi ono što je nužno za njegovo ostvarenje (presuda od 29. studenoga 2011., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, t. 42. i navedena sudska praksa).

29 Kad je riječ o usporedivoj naravi predmetnih situacija, valja utvrditi da, u pogledu zakonodavstva države članice namijenjenog oporezivanju kapitalnih dobitaka nastalih u okviru njezine ovlasti oporezivanja, položaj trgovačkog društva koje u okviru postupka prijenosa imovine prenosi stalnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, sličan je, u pogledu oporezivanja kapitalnih dobitaka te stalne poslovne jedinice koji su nastali prije tog prijenosa u okviru ovlasti oporezivanja te države članice, položaju rezidentnog trgovačkog društva koje u okviru postupka prijenosa imovine obavlja prijenos stalne poslovne jedinice na drugo rezidentno društvo (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 38. i navedenu sudsku praksu).

30 Kad je riječ o tome može li se ograničenje opravdati važnim razlozima u općem interesu priznatim pravom Unije, valja podsjetiti, s jedne strane, da je očuvanje podjele ovlasti za oporezivanje među državama članicama legitiman cilj koji Sud priznaje te da u nedostatku mjera ujednačavanja ili usklađivanja koje donosi Unija države članice ostaju nadležne odrediti, sporazumno ili jednostrano, kriterije podjele svoje ovlasti oporezivanja kako bi uklonile dvostruko oporezivanje (presuda od 21. svibnja 2015., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 42. i navedena sudska praksa).

31 S druge strane, u skladu s načelom porezne teritorijalnosti, država članica, u slučaju prijenosa stalne nerezidentne poslovne jedinice na temelju postupka prijenosa imovine na nerezidentno društvo, ima pravo u trenutku tog prijenosa oporezivati kapitalne dobitke nastale u okviru njezine ovlasti oporezivanja prije navedenog prijenosa. Takvom mjerom nastoji se spriječiti situacije koje bi mogle ugroziti pravo te države članice da izvršava svoju ovlast oporezivanja u vezi s djelatnostima koje se obavljaju u okviru te ovlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

32 Prijenos stalne nerezidentne poslovne jedinice rezidentnog društva, na temelju postupka prijenosa imovine, na nerezidentno društvo ne može značiti da se predmetna država članica mora u okviru svoje ovlasti oporezivanja odreći svojeg prava na oporezivanje kapitalnih dobitaka nastalih prije tog prijenosa (vidjeti, u tom smislu, presudu od 21. svibnja 2015., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 44.).

33 U predmetnom slučaju, pod uvjetom da prijenos, u okviru postupka prijenosa imovine, nerezidentne poslovne jedinice na društvo koje je također nerezidentno rezultira time da Finska izgubi svaku vezu s tom poslovnom jedinicom i stoga svoju ovlast oporezivanja kapitalnih dobitaka od imovine te stalne poslovne jedinice nakon navedenog postupka, valja utvrditi da se nacionalnim zakonodavstvom poput onog u glavnom postupku može jamčiti očuvanje diobe ovlasti oporezivanja između država članica.

34 Što se tiče proporcionalnosti propisa o kojem je riječ u glavnom postupku, iz sudske prakse Suda proizlazi, kao prvo, da je proporcionalno da država članica prenesenog društva, kako bi očuvala izvršavanje svoje ovlasti oporezivanja, odredi iznos poreza na kapitalne dobitke nastale u okviru svoje ovlasti oporezivanja u trenutku kad njezina ovlast za oporezivanje prestaje postojati u odnosu na dotičnu imovinu, u predmetnom slučaju u trenutku prijenosa predmetne imovine (vidjeti, u tom smislu, presudu od 21. svibnja 2015., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

35 Kao drugo, presuđeno je da zakonodavstvo države članice koje poreznom obvezniku ostavlja izbor između, s jedne strane, trenutačnog plaćanja iznosa poreza, što rezultira nepovoljnim financijskim položajem tog društva, ali ga oslobađa naknadnih administrativnih troškova, i, s druge strane, odgođenog plaćanja tog iznosa uz, prema potrebi, kamate prema primjenjivom nacionalnom zakonodavstvu, koje je nužno popraćeno administrativnim troškom za poreznog obveznika povezanim s nadzorom prenesene imovine, čini mjeru koja iako može osigurati uravnoteženu podjelu ovlasti oporezivanja između država članica, manje zadire u slobodu poslovnog nastana od trenutačne naplate dugovanog poreza (presuda od 29. studenoga 2011., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, t. 73.).

36 Kad je riječ o administrativnom trošku, Sud je pojasnio da poreznom obvezniku treba prepustiti izbor između, s jedne strane, snošenja administrativnih troškova povezanih s odgođenim plaćanjem poreza i, s druge strane, trenutačnom naplatom tog poreza. Ako porezni obveznik smatra da ti troškovi nisu pretjerano visoki i odabere njihovo snošenje, ni troškovi porezne administracije ne mogu se ocijeniti pretjerano visokima (vidjeti, u tom smislu, presudu od 16. travnja 2015., Komisija/Njemačka, C-591/13, EU:C:2015:230, t. 73. i navedenu sudsku praksu).

37 Iz toga slijedi da, budući da zakonodavstvo u glavnom postupku ne ostavlja izbor rezidentnom društvu koje prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, između, s jedne strane, trenutačnog plaćanja iznosa poreza na kapitalne dobitke te stalne poslovne jedinice i, s druge strane, naknadnog plaćanja tog iznosa, to zakonodavstvo premašuje ono što je potrebno za postizanje cilja očuvanja podjele ovlasti oporezivanja između država članica.

38 Ta ocjena ne može se dovesti u pitanje činjenicom da to zakonodavstvo omogućuje, u skladu s člankom 10. stavkom 2. Direktive o spajanjima, odbitak poreza koji bi, uslijed nepostojanja odredaba te direktive, bio određen na takve kapitalne dobitke u državi članici u kojoj se nalazi stalna nerezidentna poslovna jedinica s obzirom na to da neproporcionalnost navedenog zakonodavstva ne ovisi o iznosu dugovanog poreza već proizlazi iz činjenice da ono ne predviđa mogućnost da porezni obveznik odgodi plaćanje njegova iznosa (vidjeti u tom smislu presudu od 14. rujna 2017., Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements, C-646/15, EU:C:2017:682, t. 60.).

39 Kad je riječ o opravdanju potrebe osiguranja učinkovite naplate poreza, na koje se pozivaju njemačka i švedska vlada, valja navesti da, iako je Sud već potvrdio da ona može činiti važan razlog u općem interesu kojim se može opravdati ograničenje izvršavanja sloboda kretanja zajamčenih UFEU-om (vidjeti u tom smislu presudu od 19. lipnja 2014., Strojírny Prostějov i ACO Industries Tábor, C-53/13 i C-80/13, EU:C:2014:2011, t. 46. i navedenu sudsku praksu), zakonodavstvo u glavnom postupku ne može zajamčiti njezino izvršenje, tako da navedeni cilj ne može opravdati, u slučaju poput onog u glavnom postupku, eventualno ograničenje slobode poslovnog nastana. Naime, kao što je Komisija primijetila, činjenica da država članica omogućava rezidentnom društvu koje se prenosi da izabere odgođeno plaćanje poreza ne utječe ni na mogućnost da ta država članica zahtijeva od tog društva informacije potrebe za naplatu dugovanog poreza ni mogućnost da učinkovito provede tu naplatu (vidjeti analogijom presudu od 19. lipnja 2014., Strojírny Prostějov i ACO Industries Tábor, C-53/13 i C-80/13, EU:C:2014:2011, t. 49. do 53.).

40 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti tako da članak 49. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalno zakonodavstvo, poput onog u glavnom postupku, koje, u slučaju u kojem rezidentno društvo prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, predviđa, s jedne strane, trenutačno oporezivanje kapitalnih dobitaka proizašlih iz tog postupka i, s druge strane, ne dopušta odgođenu naplatu dugovanog poreza, dok se u usporedivoj tuzemnoj situaciji takvi kapitalni dobitci oporezuju tek prilikom prodaje prenesene imovine jer to zakonodavstvo ne omogućuje odgođenu naplatu takvog poreza.

Troškovi

41 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 49. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalno zakonodavstvo, poput onog u glavnom postupku, koje, u slučaju u kojem rezidentno društvo prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, predviđa, s jedne strane, trenutačno oporezivanje kapitalnih dobitaka proizašlih iz tog postupka i, s druge strane, ne dopušta odgođenu naplatu dugovanog poreza, dok se u usporedivoj tuzemnoj situaciji takvi kapitalni dobitci oporezuju tek prilikom prodaje prenesene imovine jer to zakonodavstvo ne omogućuje odgođenu naplatu takvog poreza.

Potpisi